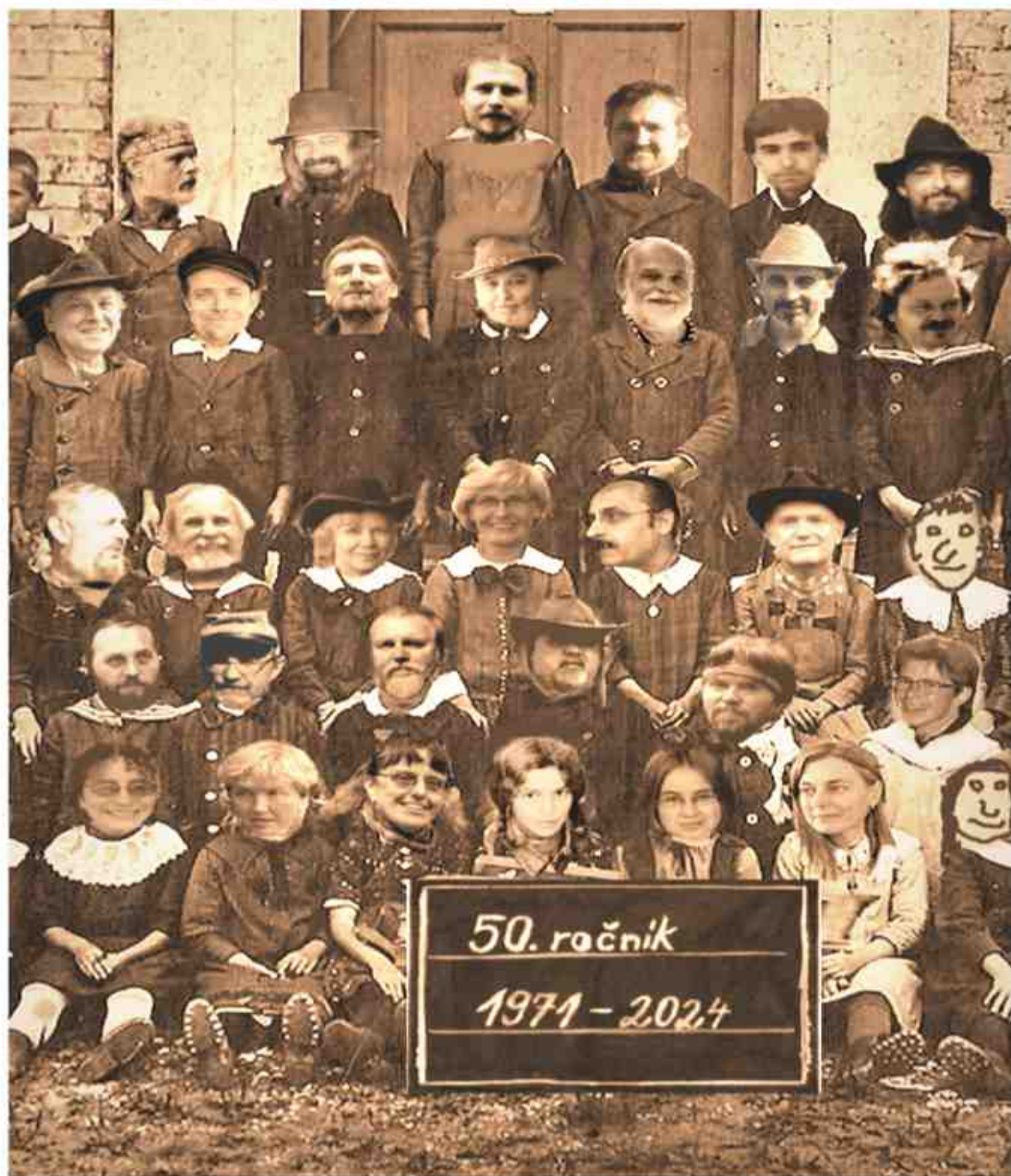

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Proximita smrti

Říká se, že člověku může během zlomku vteřiny proběhnout před očima celý život. Většinou to tvrdí lidé, které potkala autonehoda, zažili probití elektrinou, spadli z velké výšky nebo u takových událostí byli svědky. Zkrátka tento jev prožívají lidé, kteří na vlastní kůži pocítili extrémní šok či životu nebezpečnou situaci.

Lada by netvrdila, že jí před očima proběhl celý život. Jediné, co jí řvalo v hlavě silněji než zákeřné vývařiště, byla jistota smrti. Proběhla jí z mozku do nejvzdálenějších končin těla. Cítila ji v prstech u nohou. Cítil ji každý její vlas, každý nerv, každá kost. To bylo to jediné, na co myslela, když se nad ní zavřela zpěněná voda.

Utopím se.

„Do háje!“ ozval se zároveň se zmizením poslední části Ladina těla Vincův hlas. Sledoval, jak se dno lodi objevilo nad hladinou. Na chvíli ho ochromil děs a pocit vlastního selhání. Neměl ji pouštět se Štefanem. Ne po celém dlouhém namáhavém dni. Na ten jeden prokletý jez se mohli promíchat. Přeci moc dobře věděl, že po těch kilometrech neměli subtilní sourozenci šanci případnou komplikaci upádlivat. Vstřícně vypadající šlajsna ho ale ukolébala. Jenže to by se do ní ti dva museli trefit!

„Jdu pro Štefana,“ křikl na něj Tomíno z vedlejší lodi. Přeskočil přes bory a vrhl se k drobnému klukovi ve svítivě červené vestě s pádlem v rukách. Štefan s vytřeštěnými očima prskal vodu, hleděl do řeky před sebou a snažil se zorientovat v nastalé situaci. Proud ho hnál na obrácenou loď, kterou při míjení odkopl na stranu. Houpala se teď v klidné vodě u protějšího břehu jako paradox k tomu, jaké drama se odehrávalo o pár metrů vedle.

„V klidu, jsem tu,“ uchopil ho pevně Tomíno a dotáhl ke břehu. Ocitli se o několik desítek metrů dál, než hučel jez. Jen co se Tomíno ujistil o tom, že ze Štefana nikde necrčí krev a vnímá jeho slova, starostlivě se zahleděl proti proudu ke zbylým dvěma lodím. Moc dobře věděl, co se teď jeho staršímu

bratrovi honí hlavou. A věděl, že jestli to celé dopadne špatně, Vinc se s tím nikdy nevyrovná.

No tak, Lado, no tak!

„Dělej něco!“ probudil Vince ze zblázněného uvažování Klářin hlas. Jeli ten jez s Tomínem jako první, bez jediného zadrhnutí. Vždyť to říkal! Upravenou šlajsku by sjelo i dítě. Teď Klára udržovala s Vincovým háčkem Bleškou svoji i jeho loď v klidu u břehu. Musel se na chvíli otočit od zpěněné vody a pohlédnout na ni, aby se uklidnil.

„Držíš?“ křikl dopředu na Blešku.

„V pohodě, běž,“ povzbudila ho svým typickým ostrým hláskem sestřenice. Hodil pádlo do lodi, přeskočil na břeh, a než doběhl těch pár metrů k místu, kde válec točil s Ladiným tělem, držel v ruce házečku a všemi smysly se opět soustředil.

Lada se snažila rozpomenout na všechny poučky, které kdy slyšela. Nepouštět pádlo. Nechat se unášet proudem, nohama dopředu – lepší zlomit nohy nežli vaz. Jasně. Jenže kde je tady dopředu? Cítila zvláštní tlak, jak ji vesta tlačila vzhůru a voda dolů. Nebo obráceně? Ztrácela pojem o prostoru. Docházel jí vzduch. Pomalu začínala panikařit. Cítila vlnu adrenalinu. Stejně tak cítila děs a bezmoc. Marně roztahovala ruce, kopala nohama a snažila se nahmatat cokoli, aby se mohla odrazit. V jednu chvíli ji válec vynesl na vzduch. Byla tak překvapená, že se pomalu ani nestačila nadechnout. Měla pocit, jako by z dálky zaslechla volání. Než ale stihla určit, komu hlas patří, voda ji opět vcucla. Přišlo jí to komické. Jako kdyby si ji voda chtěla nechat, ale vlastně nechtěla. V tu chvíli jí před očima vyvstala hrůzná pravda. Voda si ji nechá. Jenom je tak zvrhlá, že si s ní bude hrát jako kočka s bezbrannou myší. Párkrát si do ní kousne, párkrát pohodí, párkrát nechá odběhnout. Než jí s konečnou platností přelomí vaz. Lada se zděsila. Nemohla umřít! Musela zjistit, co je se Štefanem. Dlužila Kláře pivo. Prostě nemohla umřít. Nechtěla. Zoufale se rozmáchla. Voda jako by se roztahovala do vesmírné dálky a vytěsňovala veškerou naději na vzduch. Ladě se zatmělo před očima. V panickém návalu děsu zakřičela. Do úst se jí nahrnula voda. Rozkašlala se. Poslední špetka vzduchu se vytratila.

Vinc byl zoufalý. Stál na břehu co nejbližší vodě a snažil se k Ladě dostat spásný provaz. Pravděpodobně byla tak zmatená, že o něm vůbec nevěděla. Tak moc za ní chtěl skočit a vytáhnout ji ven. Věděl, že tím by to celé zhoršil. Po dvou minutách, které ale Vincovi i přihlížejícím dívkám přišly jako věčnost, válec vyplivl bezvládné tělo. Nevěděl, jestli by se měl při pohledu na záda vesty radovat nebo děsit té do očí bijící netečnosti. Rozběhl se zpátky k lodím, které Klára s Bleškou zpola vytáhly na břeh. Klára zrovna skákala zpět do vody za plujícím tělem. Otočila Ladu na záda, uchopila za ramínko vesty a táhla ke břehu.

„Volej záchranku,“ křikl Vinc na Blešku. Nechal nesmotanou házečku ležet na trávě a spěchal do vody za Klárou. Vzal si od ní Ladu a drápal se s ní zpátky na sucho. Triko se mu zbarvilo do ruda. Lada měla ránu na čele, ze které se jí díky vodě vylila krev po celé tváři. Z mokrého oblečení kapala voda. Tenisky ztěžkly. Jejich bývalá bílá barva zšedla řekou. Měl pocit, jako by vážila snad tunu. Posilněn adrenalinem ji ale bez problémů vynesl na břeh a jemně položil na travu. To už k němu přiklekla Klára, která na rozdíl od něj nefuněla námahou jak parní lokomotiva.

„Ta vesta musí dolů,“ uchopila do prstů zip. „Do kelu!“ vydechla frustrovaně, když jí po něm podruhé sklouzly mokré prsty.

„Honem, máš to, máš to,“ povzbuzoval ji netrpělivě Vinc. Zvedl Ladu do sedu, aby z ní mohla Klára vestu pohodlněji sundat.

„Začínám,“ poposedla Klára, zaklonila Ladě hlavu, otevřela ústa a párkrát vdechla. Překřížila dlaně a rytmickými pohyby začala stlačovat Ladinu hrudník. Raz, dva, rolničky, rolničky, pět, šest, hlas, osm...

Vinc mezitím otřel Ladě krev z obličeje. Rána naštěstí nebyla hluboká a setřením tekutin značně zjemnila svoje původní vzezření. Byl to jen malý šrám. Vinc si oddechl. Alespoň to byla dobrá zpráva.

„Záchranka už jede,“ objevila se vedle Vince Bleška. Při pohledu na Ladinu světlou tvář a zavřené oči se neubránila zachvění.

Osmnáct, devatenáct...

„Jak je na tom?“ přiřítily se za chvíli i Štefan s Tomínem. Nikdo jim

neodpověděl. Mokrý vlasy se Kláře lepily na obličej. Trhla hlavou, až jí prameny udeřily zezadu do hlavy a spadly zpátky. Teď ji lechtaly na tvářích, ale to v tu chvíli nevnímala.

„Dvacet osm, dvacet devět...“ počítala. Dvakrát vdechla a přenechala ožívování Vincovi. Zadýchaná klesla na zadek a přerývaně lapala po vzduchu. Rozhlédla se po kamarádech. Štefan nepřítomně zíral kamsi za Ladinu hlavu. Bleška si nervózně okusovala nehty, Vinc dýchal do rytmu stlačování a Tomíno se připravoval ho vystřídat. Lada nereagovala.

Je to špatné, pomyslela si Klára. Tohle je hodně špatné.

Záblesků vozidla zdravotnické záchranné služby si první všimla Bleška. Zatímco se Klára, Vinc a Tomíno střídali v masáži srdce, ona držela kolem ramen Štefana a pokoušela se mu být oporou. Jako jedináček si nedokázala představit, jak se musí cítit při pohledu na mrtvě vypadající sestru, se kterou se ještě před pár minutami dohadoval, kdo ten jez odkormidluje. I tak ale dokázala pochopit, že se musí cítit strašně. Pokud v tuhle chvíli vůbec byl schopný vnímat, jak se cítí.

Vysoká dodávka se přiřítla po úzké šterkové cestě rychlostí, za kterou by se nemusel stydět ani offroad. Brzy se nad ležící Ladou sklonili dva záchranáři. Bleška Štefana jemně odtáhla, aby měli víc prostoru.

„Vydržíte ještě?“ podíval se jeden ze zdravotníků na Tomína, který zrovna rukama odváděl práci náležitě srdci.

„Jasně,“ vyrazil ze sebe.

„Vystřídám tě,“ drcl do něj Vinc, když se záchranář začal Kláru vyptávat, co se stalo, a druhý odběhl do auta pro nosítka. Tomíno mu po splnění třiceti stlačení a dvou vdechnutí práci přenechal. Záchranář mezitím rozepnul batoh.

„Takže od té doby nereaguje,“ ujišťoval se, zatímco se přehraboval v batohu.

„Vůbec,“ zavrtěla hlavou Klára. „Žádný zvuk, žádný pohyb, nic.“

„Dobrá práce,“ pousmál se na ni zdravotník. „Moc dobrá práce, i od vás,“ houkl na kluky. Jen pokývali hlavami. Záchranáře jejich vlažné ocenění pro pochvalu nijak nepohoršilo. Pohlédl do bledé, mrtvolné tváře svého momentálního případu a pomyslel si, jak může být svět nespravedlivý.

Lada ucítila ostrou, pulsující bolest. Nedokázala určit, odkud se vzala nebo kdy začala. Nedokázala ani určit, kde přesně ji cítila. Jen jistojistě věděla, že něco tak nepříjemného už dlouho nezažila. Vždyť kvůli tomu nemohla pořádně dýchat! Jako v mátohách se pokusila prudce ohnat po nejasném zdroji té hnusné bolesti. V krku ucítila divný, šimravý pocit. Rozkašlala se. Potřebovala se nadechnout. Teď hned. A pořádně. Svaly se jí stáhly a na chvíli ovládly celé její tělo. Kašlala, jako kdyby chtěla všechno to hnusné, co cítila, vypudit z těla. Někdo na ni šáhl. Ohnala se.

„...nic, to nic,“ dolehl k ní z dále zastřený cizí hlas. „Lado? Lado? Podívejte se na mě. Lado? Haló!“

Pokusila se zaostřit. Netušila, kde je a co se děje. Ale tyhle hlasy byly sakra skutečné. Po chvíli jí před očima začaly tančit obrysy postav, stromů, dodávky? Nakrčila obočí. Obraz se pomalu rozjasňoval. Mžourala před sebe, až dokázala jasně rozpoznat každý detail obličeje, který ji zkoumavě pozoroval. Nejprve se vyděsila. Toho chlápka neznala. Zmateně sjela pohledem vedle. Bleška z nějakého nepochopitelného důvodu plakala, Štefan se držel za hlavu a zíral na ni jak na svatý obrázek, Tomíno s Klárou vyčerpaně leželi na zádech a zhluboka oddychovali.

„Co blbnou?“ otočila se Lada na Vince, který ji podepřel, aby si mohla sednout. Vypadal utahaně, vyděšeně, ale taky nesmírně šťastně.

„Nevim,“ zasmál se. „Nevim, asi jsou unavení.“ „Aha,“ pokývala hlavou Lada.

Děda říkal, že jsme měkká generace.

1. místo Próza do 23 let + Malý Trapsavec Anastázie Nováková – Štázy (Sázava)